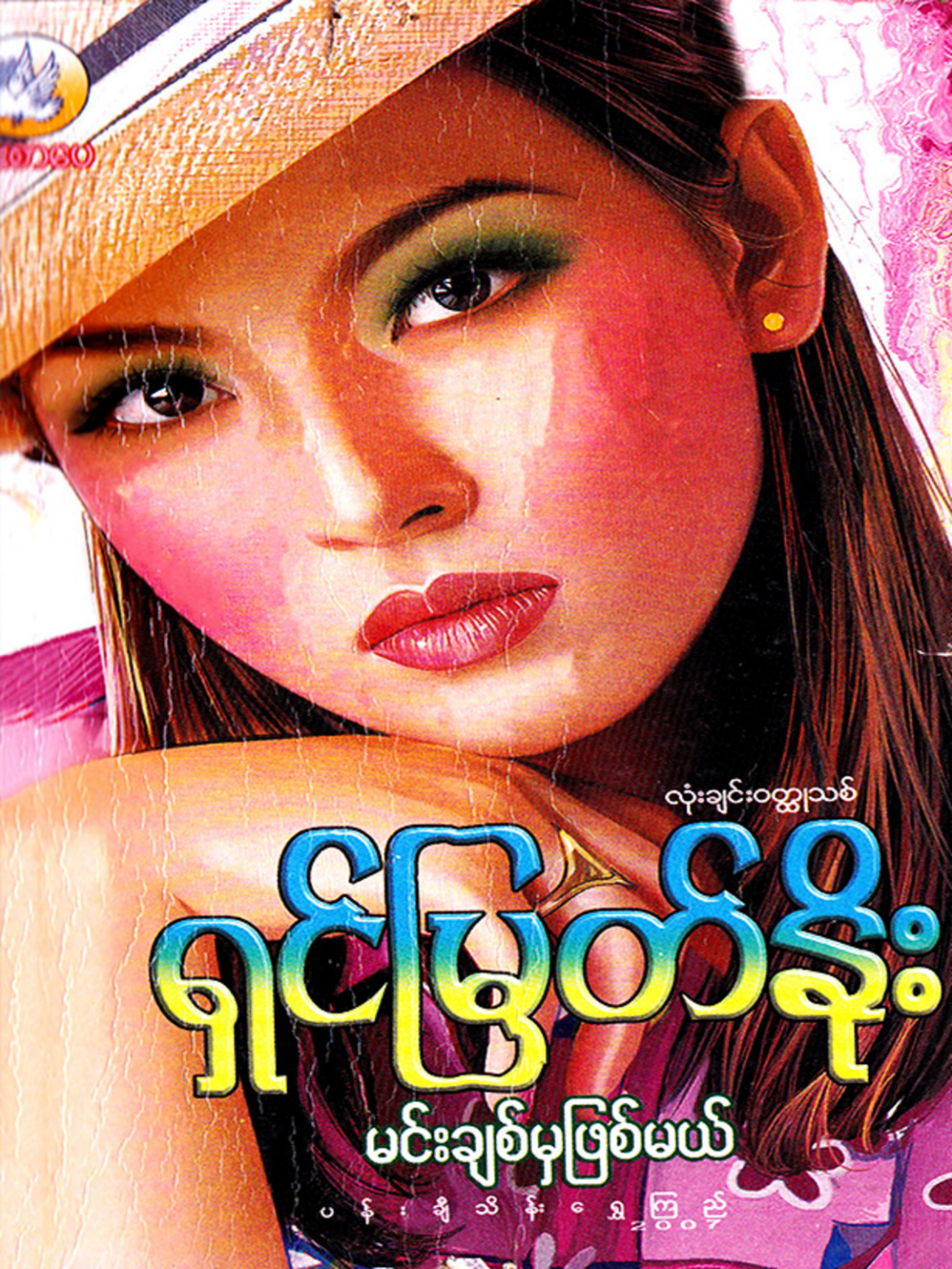

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရင်ဖြတ်နိုး

မင်းချစ်မှဖြစ်မယ်

၀ န် : ချီ သိ န် : ၆ သ

အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို ...

လူတွေဘယ်လိုသုံးသပ်ကြသလဲ။ ဘယ်လိုအနက် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုကြသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်က တည်းက အခုချိန်ထိ အချစ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရလေးတစ် ခုကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်သေးတာတော့အသေအချာပါပဲ။

အဲဒီ ...

အချစ်အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ခေါင်းတွေမူးနောက်နေ အောင် ရှုပ်ယှက်ခတ်လွန်း လို့ ကျွန်တော့်အတွက် တကယ့်ကို "အရှုပ် ကောင်"ကလေးပါပဲ။ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အချစ်ကို ပြောရရင်တော့ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်မှာ အလုပ်တွေရှုပ်ခဲ့ရသလို ကျွန်တော့်ကြောင့်လည်း အချစ် တွေ ရှုပ်ထွေးခဲ့ရဖူးပါတယ်။

နှောင်ကြိုး

အခန်း (၁)

"နင် ... သိပ်လွန်တယ် ခါ"

"ဘာ"

နှောင်ကြိုးထံမှ မကျေမနပ် ဝေဖန်သံကြီးကြောင့် အစကတည်းကမှ ဆတ်ဆတ်ထိမခံတတ် တဲ့ စိတ်က အုံကြွလာ၏။ ခါနွေဦးတစ်ယောက်

ခေါးလေးကို ဆတ်ခနဲ ထောင်မတ်ကာ နှောင်ကြိုးရဲ့ မျက်နှာကြီးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ...ခါ၊ နင် အရမ်းကိုတရားလွန်နေပြီ"

"လွန်တယ် ... ဟုတ်လား နှောင်ကြိုး၊ နင်က ဘယ်အချက်ကိုကြည့်ပြီး အခုလို တစ်ဖက် သားကို လာစွပ်စွဲနေတာလဲ"

"အခုလေးတင် ... ရော် ငါ့ကိုဖုန်းဆက်တယ် ခါ၊ နင် ငါလက်ဆောင် ဝယ်ပေးထားတဲ့ ရော်ရဲ့ စားပွဲတင်ပန်းအိုးလေးကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ရိုက်ခွဲသွားတယ်ဆို၊ နင် ဘာလို့ အဲသလိုလုပ်တာလဲ ခါ"

"နေစမ်းပါဦး ... နှောင်ကြိုးရဲ့ ငါမသိလို့ မေးပါရစေဦး၊ သူက နင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်း တိုင်ရအောင် သူ့အုပ်ထိန်းသူမို့လို့ လား"

"ခါ"

နှောင်ကြိုးရဲ့ အော်သံကြီးက စူးခနဲတက်လာ၏။ ထိုအသံကြီးကပင် ခါနွေဦးရဲ့ ဒေါသတွေ ကို အဆုံးစွန်ထိ ရောက်သွားစေသည်။ ။

"နင် ... နင် မအော်နဲ့ နှောင်ကြိုး၊ အခုကိစ္စ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ငါနဲ့ ရော် ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပဲဟာ ကြားကနေ နင်ဝင်ပါစရာမလိုဘူး"

ခါနွေဦးရဲ့ မျက်နှာလေး စူပုတ်ပြီး စကားသံတွေက မာဆတ်နေသည်။ ။ ခါစိတ်က သူမ ဘယ်လောက်ပဲ မှားမှား၊ ဘယ်တော့မှ ခပ်လွယ်လွယ်နဲ့ အလျှော့ပေးဝန်ခံတတ်လေ့မရှိပါ။

"နင် သိပ်ရိုင်းပါလား ခါ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရော်ပန်းအိုးကိုမှ ပေါက်ခွဲလိုက်တာလဲ"

"မမြင်ချင်လို့ ပေါ့ ... နှောင်ကြိုး၊ ရှင်းနေတာပဲဟာ"

"ဘာ"

"မမြင်ချင်လို့ ခွဲပစ်လိုက်တာလေ"

"နင် ... နင်"

ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေးလေးနဲ့ ဖြေလိုက်တဲ့ ခါနွေဦးကိုကြည့်ပြီး နှောင်ကြိုး ဘာဆက် ပြောလို့ ပြောရမှန်းပင်မသိတော့ချေ။ ခါနွေဦးဟာ ဒီလောက်ထိ အကြောမာတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမျှကို မတွေးခဲ့မိတာလေ။

"ဒီမ... နှောင်ကြိုး၊ နင်မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီပန်းအိုးကို ရိုက်ခွဲချင်လို့ ခွဲတာ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့၊ ရေကို အမြင်ကပ်လွန်းလို့ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်တာ၊ သိပြီလား"

"နင် ... ပြန်တောင်းပန်လိုက်ပါ"

"ဘာ"

"နင့်ဘက်က အမှားလုပ်ခဲ့တာပဲ ခါ၊ နင် တောင်းပန်သင့်တယ်"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ရယ်ရတယ် နှောင်ကြိုးရာ၊ ငါက ရေကို သွားပြီးတောင်းပန် သင့်တယ်၊ ဟုတ်လား နှောင်ကြိုး၊ ဟား ... ဟား ... ဟား"

ပြောနေရင်း ခါနွေဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အူလိုက်သဲလိုက် ရယ်ချလိုက်တာမို့ နှောင်ကြိုးဒေါသတွေထွက်ကာ ခါမျက်နှာလေးကို ခပ်စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်လိုက် မိသည်

"တိတ်စမ်း ... ခါ၊ ငါ့စကားကို နင်လှောင်စရာမလိုဘူး၊ ငါပြောတဲ့ စကားထဲမှာ နင်ရယ် ရလောက်အောင် ဘာအမှားအယွင်းတွေ ပါလို့ လဲ ခါ"

"ဟင်း ... ဟင်း ပါတာပေါ့ နှောင်ကြိုးရဲ့ ၊ အစော်ကားခံရတဲ့ သူက ကိုယ့်ကို ခံနိုင်ရည်ကင်း လောက်အောင် စော်ကားခဲ့တဲ့ လူကို သွားပြီး တောင်းပန်ရမယ်ဆိုတော့ နင့်စကားကြီးက ရယ်စရာ ကောင်းမနေဘူး လား"

"ဘာ ... ဘာရယ် ခါ"

နှောင်ကြိုး တအံ့တဩလေးဖြစ်ကာ ချဲမျက်နှာတင်းတင်းလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။ ဒေါသသွေးတို့ ဆူပွက်နေသော ခါနွေဦးရဲ့ မျက်နှာရဲရဲလေးက မခံချင်စိတ်တွေနဲ့ ခက်ထန်လို့ နေ သည် ။

"အကျိုးအကြောင်းမသိဘဲ နင်က ကြားဝင်ရှုပ်ချင်တာကို၊ ဘာလဲ နှောင်ကြိုး ရော်က မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်း အသံအိညောင်အိညောင်လုပ်ပြီး တိုင်လိုက်တာနဲ့ ပဲ ငါ့ကိုလာချဲတော့တာ ပေါ့လေ"

ခါရဲ့ အချိုးမပြေတဲ့ ပေစောင်းစောင်းမျက်နှာလေးကို အမြင်ကပ်စွာ ပင် အံလေးကို တင်းနေ အောင် စေ့ကြိတ်လိုက်မိသည် ။ တကယ်လည်း ခါနွေဦးပြောတာက မှန်နေတာပဲလေ။ သူဘယ်လို ပြန်ပြီး ပြောလို့ ရမလဲ။

"ဟိုက ရှုးတိုက်လိုက်တိုင်း ငါ့ကို လာကိုက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ နှောင်ကြိုး၊ ခါနွေဦးတဲ့ ဘယ်သူ ကျောတာကိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူး"

"ဘာ ... ဘာပြောတယ် ခါ၊ နင် ... နင် ငါ့ကို ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ဟာကွာ ... နင် ... နင်"

နှောင်ကြိုးရဲ့ စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်မရလောက်အောင်ပင် ပေါက်ကွဲသွားရသည်။ ။ ခါအနီးသို့ လက်သီးကို ကျစ်နေအောင်ဆုပ်ပြီး ဒေါသတကြီး တိုးကပ်သွားမိတော့၏။

"အောင်မယ် ... နင်က ငါ့ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးမယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား၊ နှောင်ကြိုး၊ နင် ငါ့အသားကို ထိရဲထိကြည့်စမ်းပါ၊ ငါဆိုတဲ့ လူက ခေါင်းငုံ့ငြိမ်ခံနေမယ်ထင်လား၊ ထိုးလေ ... လာစမ်းပါ"

"ခါနော် ... ခါ ... ကဲကွာ"

"ဘုတ်"

"အင့်"

"အမေ့"

နှောင်ကြိုးတစ်ယောက် ခါနွေဦးရဲ့ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဒေါသတကြီး ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်း ပြီး အနောက်ဘက်ဆီသို့ တွန်းချပစ်လိုက်မိတော့သည်။ ။ အရှိန်ကြောင့် ခါ့ကိုယ်လေး မထိန်းနိုင်စွာ ပင် ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားတော့၏။

သို့သော် ...

ခါနွေဦး အချိန်ဆိုင်းမနေဘဲ လျင်မြန်စွာ ပြန်ထလိုက်သည်။ ။ ပြီးနောက်မှာ တော့ သူမကို ဆောင့်တွန်းချလိုက်သော နှောင်ကြိုးဆီ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ကာ ရင်ဘတ် ပခုံးများ ဆီ တရစပ် ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ခါ ... နင် ... နင်နော် ဟာကွာ"

နှောင်ကြိုးကလည်း အလျော့မပေးစွာပင် သန်မာဖျတ်လတ်သော

လက်များ နှင့် ခါနွေဦးကို တားဆီးချုပ်နှောင်ဖို့ ကြိုးစားရင်း မြက်ခင်းပြင်လေးပေါ်တွင် နှစ်ဦးသားလုံးထွေးနေတော့သည်။ ။

"အို ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ကလေးတွေ ရန်ဖြစ်နေကြပြန်ပြီ၊ လာကြမပါဦး မော်ရေ ... မော် ဆွဲကြ ပါဦးဟဲ့၊ ဟဲ့ ... လွှတ်ကြစမ်း ... လွှတ်ကြစမ်း၊ နှောင်ကြိုး ခါ တော်ကြတော့လို့ ပြောနေတယ်နော်"

ကလေးနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေတာကို မြင်သွားရသည့် ဒေါ်သီတာ လွင်တစ်ယောက် အပြင် ဘက်သို့ အပြေးတစ်ဝိုင်းထွက်လာသလို တားဆီးသံတွေရော၊ အကူအညီတောင်းသံတွေပါ ဗလုံး ဗထွေး ထွက်သွားရသည်။ ။

အော်သံနှင့်အတူ ခြံထဲပြေးဆင်းလာတဲ့ မေမေ့ကို မြင်လိုက်ရသည် ဆိုတာနှင့် ခါနွေဦးကို ချုပ် နှောင်ထားသော နှောင်ကြိုးရဲ့ လက်များ ပြေလျော့သွား၏။

ထိုစဉ် ...

မထင်မှတ်စွာ ခါနွေဦးတစ်ယောက် မြေပြင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချကာ တအီးအီး ထိုင်ငို ချလိုက်သည့်အဖြစ်ကြောင့် နှောင်ကြိုးရဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ကာ သွားရတော့ သည်။ ။

အံ့ဩစွာ မှ င်သက်ကြည့်နေရင်း နှောင်ကြိုး သတိရလိုက်၏။

သွားပြီ ...။

ခါနွေဦးကို သူ ရှုံးသွားပြီလေ။

စောစောကလို ကျားသစ်မလေးတစ်ကောင်လို မာန်ဖီနေတဲ့ ခါနွေဦးတစ်ယောက် အခုတော့ လည်း မတရား အနိုင်ယူချင်တဲ့ ကလေးသူငယ်လေးပမာ ပီဘိရိုးစင်းနေ၏။

"ခါ ... သမီး ... သမီးလေး"

"အန်တီသီတာ ... အဟင့် ... ဟင့် ... အီး ... ဟီး ... ဟီး"

မေမေရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ဖက်တွယ်ကာ ကျူကျူပါအောင် အော်ငိုနေတဲ့ ခါနွေဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး နှောင်ကြိုးတစ်ယောက် အလန့်ကြီးလန့်သွားရသည်။ ။

"ခါနော် ... ငါ ... နင့်ကို ဘာမှ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင်ကစပြီး ငါ့ကိုထုရိုက်တာ၊ အခုမှ ဟန်ဆောင်ငိုပြမနေနဲ့ ၊ မေမေ ... ဒီကောင်မလေးကို မယုံနဲ့ ၊ သူကစပြီး သားကို ထိခိုက်နစ်နာစကား စပြောတာ၊ သားမလွန်ဘူး မေမေ"

ခါကိုလည်း ဒေါသတကြီးအော်ရင်း မေမေနားမလည်သဘောပေါက်အောင်လည်း နှောင်ကြိုး ရှင်းပြနေမိသည်။ ။

"အဟင့် ... အီး ... ဟီး ... ဟီး အန်တီ ... အန်တီသီတာ နှောင် ... နှောင်ကြိုး ... သမီး ရင်ဘတ်ကို အရင်ဆောင့်တွန်း ... တွန်းတာ ... အဟင့် ... ဟင့်"

ခပ်ပိုပိုလေး ငိုပြရင်း ခါနွေဦးကလည်း အားကျမခံစွာပင် တိုင်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ခါပြောတာ ... ဟုတ်လား နှောင်ကြိုး"

"ဗျာ ... ဟို ... ဟို"

"ကြည့်စမ်း ... ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူ နေကြလာကြတဲ့ ဟာကို၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ညီမလေးအပေါ် မညှာတာရတာလဲ နှောင်ကြိုး ၊ မေမေ မင်းကိုဘာမှာ ထားလဲ"

"မေမေ ... အခုဟာက"

"တိတ်စမ်း ... မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထား၊ မေမေကို ဘာမှ ရှင်းမပြနေနဲ့ မကြားချင်ဘူး၊ သွား အခုချက်ချင်း အိမ်ထဲကိုဝင်တော့ မင်းနဲ့ ငါတွေ့မယ် နောင်ကြိုး"

မေမေ့ဆီမှ ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းသံအဆုံး နောင်ကြိုးတစ်ယောက် အထွန့်မတက်ရဲ စွာပင် ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး လေးလံသော ခြေလှမ်းလေးများ နှင့် တိုက်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရသည်။ ။

အပြင်ဘက် ခြံလေးထဲမှာ တော့ ခါနွေဦးတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းတကြီး ရှိုက်ငိုလို့ နေဆဲရယ် ပါ။ စိတ်ထဲမှာ တော့ နောင်ကြိုး ကောင်းကောင်း ကြီး အပြစ်ပေးခံရတော့မည်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေရသည်။ ။

"အို ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒါက ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ဒေါ်မော်မော်တစ်ယောက် ... သီတာအော်ခေါ်သံကြောင့် အိမ်ထဲက နေ အပြေးကလေးထွက် ကာ တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲသို့ နံဘေးတံခါးပေါက် လေးကနေ အပြေးကလေး ဝင်ခဲ့မိသည်။ ။

"ရန်ဖြစ်တာမော်ရေ ... ခါနဲ့ နောင်ကြိုး ရန်ဖြစ်ပြီး လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြတာ၊ သီတာ တော့ စိတ်တောင်ညစ်တယ်၊ ဟိုကောင် နောင်ကြိုး ကိုယ့်ညီမလေးအပေါ် ညှာတာမှုမရှိဘူး၊ သင်းကို သွားပြီး မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမလိုက်ဦးမယ်မော်"

"သီတာ ... နောင်ကြိုးကိုချည်း အပြစ်တင်တင်မနေနဲ့ ဦး၊ ခါအကြောင်းလည်း မော်အသိဆုံး ပဲ၊ သူဘာတွေ တရားလွန် လုပ်ထားလည်း မှ မသိတာ"

"ဟာ ... မေမေကလည်း ဘာမှ လည်း မသိဘဲနဲ့ ခါကို ချည်းပဲ အပြစ်တင်တော့တာပဲ။ တစ် ချိန်လုံး နှောင်ကြိုးကို အကောင်းထင်တယ်။ ခါက မိန်းမကြမ်းကြီး ကျနေတာပဲ"

ပြောလည်း ပြော ...

ခြေကလေးဆောင့်နင်းကာ နေရာကနေ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။ ။

"အံ့မယ် ... ဒါက ဘာအချိုးချိုးတာလဲ"

အမွေအော်သံကို ခါနွေဦးတစ်ယောက် လှည့်မကြည့်ဘဲ မကြားဟန်ဆောင်ပြီးတော့ တစ်ဖက် ခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

အမေကတော့ ဒီလိုပါပဲ။

အမြဲတမ်း ... ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ခါနွေဦးရဲ့ အမှားပဲလို့ သတ်မှတ်နေတတ်တဲ့ လူက၊ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ့်သမီးလေးဘက်က ဖေးဖေးမမ လိုက်မပေးခဲ့ချေ။

"မော်ရယ် ... သမီးလေး ခါကို ဆူမနေပါနဲ့ တော့၊ သီတာကြားကနေ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော သားကယောက်ျားလေးလေ၊ ပြီးတော့ ချီထွက်လည်း လေးလလောက် အသက်ကွာ တယ်။ သူက အလျှော့ပေးရမှာ ပေါ့၊ အခုတော့ ဒီကောင်လေး အသုံးမကျလို့ ရန်ဖြစ်ကြတာ"

"သီတာရယ် ... နှောင်ကြိုးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း သိသားနဲ့ ၊ နှောင်ကြိုးက အမြဲတမ်း မျှတပြီး ဖေးမတတ်တဲ့ စိတ်ရှိတဲ့ ကလေး၊ အခုကိစ္စမှာ ခါဘက်က ဘာတွေ အမှားလုပ်ထားလို့ လည်း မှ မသိတာ၊ နှောင်ကြိုးကို ဆူပူရိုက်နှက်မနေနဲ့ ဦး၊ မော့ကို အားနာစိတ်နဲ့ နှောင်ကြိုး

ကြားကနေ အပြစ်မရှိဘဲ ခံနေရဦးမယ်"

"အင်းပါ ... မော်ရယ်၊ ကဲ ... ကဲ ခါနောက်ကို လိုက်သွားပြီး စိတ်ကြည်သွားအောင် ချော့ လိုက်ဦးမော်"

"ဪ ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကဲ ... မော်သွားလိုက်ဦးမယ် သီတာ"

လှည့်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ် သီတာခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်မော်မော် လှည့်စောင်းကြည့် မိသည်။ ။

"အိမ်မှာ ... မန်ကျည်းသီးစိမ်း ငပိချက်လေးချက်ထားတယ်၊ မော့ခင်ပွန်းက ကြိုက်တတ် တယ်ဆို၊ အိမ်ကကောင်မလေးကို လာပို့ခိုင်းလိုက်မယ်မော်"

"ဪ ... အင်း ... အင်း ... ကျေးဇူးပဲ သီတာ"

ဒေါ်မော်မော် ထွက်သွားတာနှင့် ဒေါ်သီတာလွင်တစ်ယောက် တိုက်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ သားဖြစ်သူရဲ့ အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့၏။

"သား"

"ဗျာ"

"ပြောစမ်းပါဦး ... ရန်ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စ"

"ဟို ... ဟို ... ခါ ... ခါက ... ရော်မွေးနေ့အတွက် သားလက်ဆောင် ဝယ်ပေးထားတဲ့ စားပွဲတင် ဖန်ပန်းအိုးလေးကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်လို့ ပါမေမေ၊ ရော်က ငိုပြီးသားကိုပြောတော့ သားက သူ့ကို သွားမေးတာ၊ သားကို တိရစ္ဆာန်နဲ့ နှိုင်းတယ် မေမေ"

"မင်း ... မှားတယ်၊ နောင်ကြိုး"

"ဗျာ"

"ရော်နဲ့ ခါကြားမှာ မင်းက ဘာကိစ္စ ကြားဝင်ရတာလဲ၊ သူတို့ မိန်းက လေးချင်း ရှင်းရမယ့် ကိစ္စကို၊ အခုတော့ မင်းကြောင့် မော်မော်ကို မေမေ ဘယ်လောက် အားနာသွားရတယ် မှတ်လဲ"

"ဟို ... ဟို ... ရော်က ဖုန်းဆက်ပြီးပြောလို့ ရုတ်တရက် ဒေါသထွက် သွားလို့ ပါ မေမေ၊ သား မှားပါတယ်"

"ခါအကြောင်းလည်း သိရဲ့ သားနဲ့ နောင်ကြိုးရယ်၊ မင်းမို့လို့ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ရတယ်လို့ ခါဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုမဖြစ်စေနဲ့ ၊ ခါနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဝေးဝေး ရှောင်နေစမ်း နောင်ကြိုး၊ မင်းတို့ လူငယ်တွေကြောင့် အိမ်နီးချင်း မိတ်ဆွေအချင်းချင်း မျက်နှာ မပျက်ချင်ဘူး ကြားလား"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

"ခါနဲ့ ... သိပ်ပြီး မပတ်သက်နဲ့ ၊ ကင်းကင်းပဲနေ"

"ဗျာ"

"ဘာဗျာလဲ အမှတ်ကိုမရှိဘူး၊ ပြီးရင် သူပဲ မျက်နှာချိုသွေးပြီး ချောတော့မှာ မဟုတ်လား"

"မေမေကလည်း "

ဒီတစ်ခါတော့ ...

မေမေ့စကားကို နောင်ကြိုး မငြင်းနိုင်တော့ပါ။

ခါနွေဦးနဲ့ သူဘယ်လောက်ပဲ ပြဿနာတက်ပြီး နောင်ဂျိမ်ပလေးနေပါစေ၊ မခေါ်ဘဲ ကင်း အောင်တော့ မနေနိုင်ပါ။ အမှတ်သည်းခြေ မရှိဘူး

ပဲပြောပြော ခါအရင်စပြီး မခေါ်လျှင်တောင် နှောင်ကြိုးက
လူကိုယ်တိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီးတော့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျေအေးအောင်
တောင်းပန် တတ်သည် လေ။

"သား"

"ဗျာ"

"မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"မေမေကလည်း ... ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သားကို ပြန်မေးရတယ်လို့ "

"မေမေမွေးထားတာပဲဟာ သိတာပေါ့၊ သားကို ဖြေစေချင်လို့ မေး
တာပေါ့"

"ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပါ မေမေ"

"အေး ... အဲဒါကိုပဲ ပြောမလို့ နှောင်ကြိုး၊ မင်းအရွယ်က မငယ်
တော့ဘူး၊ ကလေးလို မနေ သင့်တော့ဘူး နှောင်ကြိုး၊ ရည်ရွယ်ချက်ကို
မြင့်မြင့်မားမားထားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာသင့်တဲ့ အရွယ်ရောက်နေပြီ
"

"ဗျာ"

"ကလေးသိပ်မဆန်နဲ့ တော့ နှောင်ကြိုး"

ဟာ ...

နှောင်ကြိုးရဲ့ ရင်တစ်ခုလုံး လှစ်ခနဲ ဟာတက်သွားရသည် ။

ဒါ ...

ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကြီးများ ပါလိမ့်။

မေမေက သူ့အခန်းကနေ သက်ပြင်းမောလေးချပြီး ပြန်ထွက်သွား
ပေမယ့်၊ နှောင်ကြိုးစိတ် ထဲမှာ တွေဝေငေးငိုင်မှုကြီးတစ်ခုနှင့်
လေးလံစွာ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရသည်။ ။

အဲဒါ ...

ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့၊
မစဉ်းစားတတ်တော့ပါချေ။

သူဘယ်လိုမှ

အခန်း (၂)

ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်ပြီတဲ့ ။

အခုဆို ... နဝမတန်းအောင်လို့ ဒဿမတန်းမှာ စာသင်နေရပြီ။

ခါနွေဦး ရော်ရွက်ဝါနဲ့ နောင်ကြီးတို့ အားလုံး ဆယ်တန်း ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားကြီးတွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ သို့သော် သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ပေါင်းပြီး ဆော့လို့ ကောင်းဆဲ၊ ရန်ဖြစ်လို့ ကောင်းဆဲ ပင်။

အဖြစ်အများ ဆုံးကတော့ နောင်ကြီးနဲ့ ခါနွေဦးပါပဲ၊ ပြဿနာကို အစပျိုးပေးတတ်သူက ရော်ရွက်ဝါ။ ရော်ရွက်ဝါအပေါ် အနိုင်ကျင့်မှုနဲ့ ချည်း ခါနွေဦးနှင့် ပြဿနာတတ်ရ၏။

စိတ်ဆတ်တဲ့ ခါ၊ မဟုတ်မမှန် မလုပ်တဲ့ ခါ၊ ဒေါသကြီးပြီး သွေးဆူလွယ်တဲ့ ခါက၊ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသော ရော်ရွက်ဝါနှင့် ဘယ်တော့မှ အဆင်မပြေတတ်ချေ။

အခုလည်း ...

ရော်ရွက်ဝါကြောင့်ပဲ နောင်ကြီးနှင့် ခါတို့ ရန်ဖြစ်ကြပြီးပြီ။

ဘာကြောင့်မှန်း ရေရေရာရာ မသိပေမယ့် သူများ ပစ္စည်းကို အခုလို ဖျက်ဆီးပေါက်ခွဲပစ် တာတော့ မှားသည် ဟု ထင်၏။ ဒါကို ခါကအမှားကို ဝန်မခံသည့် အပြစ်တင်ခါးခါးသီးသီး တုံ့ပြန် တော့ နောင်ကြီးစိတ်

တွေ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တော့ဘဲ လွတ်ထွက်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ရော်ကတော့ ...

မနေ့ကညနေကပြန် လာပြီး သူမကြောင့် ဖြစ်ရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ နှောင်ကြိုးရဲ့ မေမေ့ကို လာတောင်းပန်သွားသည်။ ။ ခါကတော့ ခြံဘက်ကို လုံးဝကူးမလာတော့ဘဲ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေတော့၏။

ဒီလိုကြပြန်တော့လည်း သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေရသည်။ ။

နှောင်ကြိုးတို့ ခြံက အလယ်မှာ ရှိပြီး ညာဘက်မှာ ရော်တို့ ခြံရှိပြီး ဝဲဘက်ကခြံက ခါတို့ ခြံလေ။ ဘေးခြံစည်းရိုးတစ်ဖက်ဆီမှာ တံခါးပေါက် အသေးလေးတွေ အရှင်တပ်ထားကြသည်။ ။ ဟိုဘက်ခြံ ဒီဖက်ခြံ အလွယ်တကူ ကူးလို့ ရအောင်ဆိုပြီးတော့လေ။

အခုတော့ ...

ခါနွေဦးက လုံးဝကို ကူးမလာချေ။

နှောင်ကြိုး ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီးဖြစ်ကာ ဘာလိုနေလို့ လိုနေမှန်း မသိအောင်ပင် ဖြစ်နေရ သည်။ ။ ခါဆီကိုလည်း ဖုန်းမဆက်ရဲ၊ မေမေက ဖုန်းနားမှာ ရှိနေတာလေ။ မနေ့ကပဲ ရန်ဖြစ်၊ ဒီနေ့ သူက ပြန်ချော့ဆိုတော့ မေမေအမြင်ကတ်တော့မည်။

နှောင်ကြိုးတစ်ယောက် ...

အခန်းလေးထဲတင် ငြိမ်ကုပ်ကာ နေမိ၏။ ရော်ဆီကိုလည်း မသွားလည်ချင်။ ရော်က ချဲ့ မကောင်းကြောင်းတွေ အတင်းပြောမှာ ကို သိနေသည်။ ။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်း နေမိ၏။

ခါနွေဦးမှာ လည်း ...

တယ်လီဖုန်းစင်လေးအနား မယောင်မလည်နှင့် သွားသွား စောင့်ကြည့်နေမိ၏။ နောင်ကြိုး တစ်ယောက် ဘယ်အချိန်များ ဖုန်းနဲ့ လှမ်းဆက်ပြီး ပြန်ချော့မလဲလို့ စောင့်နေမိတာလေ။

သို့သော် ...

နောင်ကြိုး လုံးဝမဆက်ချေ။

ခါရင်ထဲ ဒေါသလေးတွေ ဝန်တိုစိတ်လေးတွေ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာရသည် ။

ဟွန်း ...

မခေါ်လည်း နေပေါ့။

ဘာဖြစ်လဲ။

ခါကို သူငယ်ချင်းလုပ်ချင်တဲ့ သူတွေ တစ်ပုံကြီးပဲဟာ။ နောင်ကြိုး လာမခေါ်လည်း ဘာအရေးလဲ။ အလကားနေ ရော်က မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနဲ့ တိုင်တိုင်း ခါဆီလာ လာပြီး ပြဿနာ ရှာတဲ့ နောင်ကြိုး။ အခုလို မခေါ်တာဘဲ အေးတယ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်လေးနဲ့ ဖုန်းစင်လေးနားမှ လှည့်အထွက် ...

"ခါ"

"ရှင် ... အဖေ"

"မနေ့က နောင်ကြိုးနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြပြန်တယ်ဆို"

"ဟုတ်"

"ဘယ်သူလွန်တာလဲ ... ခါ၊ အဖေ့ကို ရှင်းအောင်ပြောပြစမ်း၊ မနေ့ညက ရော်ရွက်ဝါအမေ ကိုယ်တိုင် အိမ်ကိုလာတိုင်သွားတယ်၊ သူ့သမီးရဲ့ ပန်းအိုးလေးကို ရိုက်ခွဲသွားလို့ ဆို"

"ရှင်"

ခါနွေဦး မျက်လုံးပြူးရပြီ။

ရော်ရွက်ဝါရဲ့ အမေ ဒေါ်ဝါဝါကိုယ်တိုင် လာတိုင်သွားတယ်ဆိုပါလား။

အဖေ ဒါကြောင့် မေးတာကိုး။

အဖေ့ရဲ့ တည်ငြိမ်အေးစက်လွန်းတဲ့ မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ပြီး ခါနွေဦး ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်စက်ကြီး ဖြစ်နေရသည် ။ အကြောက်လွန်ကာ စကားမဟနိုင်။

"ခါ ... အဖေမေးနေတယ်လေ"

အဖေ့အသံက စူးခနဲတက်လာတာမို့ ခါနွေဦးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးပင် ဆတ်ခနဲ တုန်တက်သွား ရသည် ။

"ရော် ... ရော်လွန်တာ ဖေဖေ၊ အဲဒီနေ့က သူ့စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးလေးကို ချစ်စရာကောင်း လွန်းလို့ ခါက ခဏကိုင်ကြည့်တာပါ၊ ဒါကို ရော်က အတင်းလုတယ်လေ၊ ခါက စပြီးမပေးဘူး လုပ်တာကို အဲဒီပန်းကို နင်ကိုင်စရာမလိုဘူး၊ နင်နဲ့ တန်လို့ လားပြောလို့ စိတ်ဆိုးပြီး ရိုက်ခွဲပစ်လိုက် မိတာပါ။

ဒီပစ္စည်းတန်ဖိုးက ဘယ်လောက်ရှိလို့ လဲ ဒက်ဒီ၊ အလွန်ဆုံး ထောင်ကျော်ပဲပေါ့။ ဒါကို ရင့် ရင့်သီးသီးပြောလို့ ခါရိုက်ခွဲပစ်လိုက်တာ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ လာနှိုင်းလို့ ခါ လုပ်မိသွား

တာဖေဖေ"

ခါစကားကို အဖေက လေးလေးနက်နက် နားထောင်သလို အမေက လည်း စိတ်ဝင်တစားပင် စောင့်ကြည့်နေပါသည်။ ။ အမေ့ကို ခါ မကြောက်ပေမယ့် အဖေ့ကိုတော့ ခါ အသေကြောက်သည်။ ။ အဖေက လူဖြောင့် စိတ်တိုလေ။ အပြစ်ရှိလျှင် ရက်ရက်စက်စက် အပြစ်ပေးတတ်တဲ့ သူ။ အမေတောင် ဝင်ပြီး တောင်းပန်ပေးလို့ မရ။ ပြတ်သားတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ခါ အသေလန့်သည်။ ။

"အခုပြောတာ တကယ့်အမှန်ပဲလား ခါ"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ အဖေ"

"အေး ... ဒါ ဆိုရင်တော့ အခုလိုလုပ်တာ သမီးမှန်တယ်"

"အို ... အဖေကြီး ဘယ်နှယ်မီးလောင်ရာလေပင့် ကိုယ့်သမီးကို မြှောက်ပေးနေပြန်တာလဲ ရှင့်"

"မင်းမသိပါဘူးကွာ၊ အသာနေစမ်းပါ"

အဖေ့ရဲ့ တားဆီးသံကြောင့် အမေ့နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ပိတ်ကာ စကား သံလေး တိတ်သွားသည်။ ။

"ဒါဆို ... နှောင်ကြိုးရဲ့ ရန်ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စက"

"အဲဒါ ... ရော်က နှောင်ကြိုးကို ဖုန်းဆက်တိုင်လို့ လေ အဖေ၊ နှောင်ကြိုးက အကြောင်း အရာကို မလေ့လာမသုံးသပ်ဘဲ ခါ့ကို အပြစ် တင်ပြီး ပြဿနာရှာတာ"

"သမီးဘက်က စကားလွန်သွားတာရှိလား၊ ဖြေရှင်းရုံသက်သက်နဲ့ တော့ နှောင်ကြိုး ဒေါသ မဖြစ်လောက်ဘူး"

ကြည့်စမ်း ...

အဖေ့ရဲ့ ထက်မြက်မှုက အံ့မခန်းပါပဲ။

ခါနွေဦး ... လက်ဖျားခါသွားရသည်။

လေးလည်း လေးစားသွားရ၏။

"သမီး"

"ရှင်"

"နှောင်ကြိုးကို သွားတောင်းပန်လိုက်"

"ရှင်"

"လူဆိုတာ ... အမှားမလုပ်မိတဲ့ သူဆိုတာ မရှိဘူး၊
ဘယ်လောက်မှားခဲ့မှားခဲ့ ကိုယ့်အမှားကို ဝန်ခံရဲရမယ်၊ ဒါမှ လူဝီသတာ
"

"ခါ ... နားလည်ပါပြီအဖေ"

"ကဲ ... ကဲ ခါ သွားနားတော့"

"ဟုတ်"

အဖေ့ရှေ့ကနေ ထွက်ခဲ့ရပေမယ့် ခါနွေဦးစိတ်ထဲမှာ မတင်မကျမှုအ
တွက် ကြီးစိုးနေရသည်။ နှောင်ကြိုးကိုတော့ သွားတောင်းပန်သင့်တယ်
တဲ့။ ခါနဲ့ နှောင်ကြိုးကိစ္စမှာ ခါ မှားတယ်လို့ အဖေက ဆိုလိုတာပေါ့လေ
။

ဟွန်း ...

ခါ မမှားပါဘူး။

နှောင်ကြိုးဘက်က လွန်တာ။

ရော်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် နှောင်ကြိုးစိတ်တွေက အမြဲတမ်း ရန်မူ
ဖို့ အသင့်ရှိနေတတ်သည် ။ ရော်စကား ရော်ရွေးချယ်မှုကိုပဲ အလေး
ထား၏။ အားနွဲ့တယ်ဆိုပြီး ရော်ဘက်က အမြဲတမ်း ဖေးမ နေတတ်ခဲ့သ
ည် ။

အဲဒါကိုပဲ ...

ခါကလည်း အမြင်ကတ်တာ။

ရော်ရွက်ဝါဆိုတဲ့ အိညောင့်အိညောင့် ခွဲနဲ့နေတတ်တဲ့ သူကိုပဲ မျက်
စိတ်ထားနေတာလေ။ ရော် အမှားကို ဘယ်တော့မှ မမြင်တတ်။ ခါကိုဆို
ရင် ဘယ်အချိန်တွေ့တွေ့ ရန်သူတစ်ယောက်လို တိုက်ခိုက်ဖို့ ပဲ ဟန်ပြင်
နေတတ်သည် ။

ခါက ဒါဆို နှောင်ကြိုးက ဟိုဟာ။ ခါက ဒီလမ်းက သွားမည်ဆိုလျှင်
နှောင်ကြိုးက တခြား လမ်းကို ရွေးချယ်မြဲပင်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်း
က ကျောင်းခန်းထဲ အတူတူသွားနေရင်းနှင့်ပင် ရန်ဖြစ်နေတတ်ခဲ့ကြသ
ည် ။

သို့သော် ...

ဘယ်လောက်ပဲ ရန်ဖြစ်ဖြစ် ...

ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးပဲရှိရှိ ... မခေါ်မပြောဘဲ မနေနိုင်ကြပါ။

အမှတ်သည်းခြေမရှိစွာပင် ဒီနေ့ရန်ဖြစ် ညကျလျှင် ပြန်ပြီး သင့်မြတ်
သွားတတ်ကြသည် ။ အခုတော့ နှောင်ကြိုးဘက်က အထူးအဆန်းလုပ်
ကာ ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ မချော့ချေ။

ဟွန်း ...

နှောင်ကြိုးစုတ်ပလုတ်။

သူကပဲ ... စိတ်ဆိုးရတယ်ရှိသေး။

နေပေါ့။

တစ်သက်လုံး ... လာမခေါ်ရင်လည်း နေ။

ခါကလုံးပဲ ...

ခံစားပြီး ငိုနေမယ်များ ထင်နေလားမသိဘူး။

ခါတစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိစွာ အခန်းလေးထဲတွင် အောင်းရင်း မ
ကျေမနပ်တွေ ဖြစ်နေရ တော့သည် ။

ရော်ရွက်ဝါကတော့ ...

နှောင်ကြိုးနဲ့ ခါနွေဦးတို့ အကြောင်းလေးကို ကြားပြီးဝမ်းအသာကြီး
သာနေမိသည် ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားမပြောကြဘူးတဲ့ ။

ဒါ ...

ရော်ရွက်ဝါ အဖြစ်စေချင်ဆုံး ဆန္ဒတစ်ခုပါပဲ။ နှောင်ကြိုးရဲ့
အနားမှာ ခါနွေဦး ကပ်ပါနေတာ ရော်ရွက်ဝါဘယ်လိုမှ မြင်ကြည့်လို့ မ
ရ။

ရော် ...

နှောင်ကြိုးကို သံယောဇဉ်လေး တွယ်ငြိနေရပြီ။

နှောင်ကြိုးရဲ့ အကြင်နာ ... တယုတယ ဆက်ဆံမှုလေးတွေအပေါ်
ရော် တိတ်တဆိတ်လေး သာယာနေမိသည် ။ ရော်ကိုယ်ရော်လည်း အံ့

သြနေမိတာပါပဲ။ ဘာကြောင့် အခုလို ပြောင်းလဲသွားရ တာလဲဆိုတာ ပေါ့။

နှောင်ကြိုးရဲ့ အာရုံတွေထဲမှာ ရော်က နေရာအပြည့်အဝ ယူချင်နေမိ သည် ။ ဒါကြောင့် နှောင်ကြိုးစိတ်ညစ်အောင် ရော်ဘယ်တော့မှ မလုပ်။ နှောင်ကြိုးက ဒါဆိုဒါပဲ၊ ရော်ဘယ်တော့မှ မကန့် ကွက်ခဲ့ပါ။ ရော်ကို နှောင်ကြိုး စိတ်ပျက်သွားမှာ သေလောက်အောင် စိုးရွံ့နေမိရသည် ။

နှောင်ကြိုးရဲ့ အနားမှာ ရော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိချင်တာမို့ ချဲကိုလွင့်သွားအောင် တမင်ဉာဏ် ဆင်ပြီး အကွက်ကောင်းတွေ့တုန်း ချောက်တွန်းလိုက်တာလေ။ အခုတော့ ရော် မျှော်လင့်ထားတဲ့ အ တိုင်း တကယ်ပဲ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

"ရော်"

"ဟင် ... နှောင် ... နှောင်ကြိုး"

"ပြောစရာရှိလို့ ဆိုပြီး ... ဘာတွေဒီလောက်တောင် အတွေးနယ်ခဲ့ နေရတာလဲ ပြောလေ"

"ချဲအကြောင်းပါ"

ဟင် ...

ချဲအကြောင်းဆို၍ နှောင်ကြိုး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရသည် ။
